

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **K. P.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem 160 00 Praha 6 - Dejvice, Pod Kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2020 č. j. MSK 104490/2020, ve věci
přestupků

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 1. 7. 2020 č. j. SMO/326190/20/DSČ/Koz ve věci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů změněno, a to ve výroku II. tak, že „obviněný je povinen zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč ve lhůtě splatnosti 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí“ a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že v případě přestupku ve výroku I. správní orgán neprokázal, ani dostatečně nezdůvodnil úmyslné zavinění. Konstatoval, že správní orgán dovodil úmyslné zavinění jen z faktu, že je držitelem řidičského oprávnění, je si vědom toho, že mobilní telefon nesmí držet a je si vědom toho, že telefon držel. Správní orgán popsal určité okolnosti spáchaného přestupku, respektive složky vědění, které odůvodňuje zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Nezjistil však, neprokázal a ani netvrdil žádnou skutečnost, která by zavdávala důvod pro posouzení zavinění jako nepřímého úmyslu, namísto nedbalosti vědomé. Proto je rozhodnutí o zavinění v úmyslné formě nezákonné. Zároveň je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť důvody pro úsudek o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti nejsou ani tvrzeny. Úvaha správního orgánu dopadá na nedbalost vědomou. Úmyslné zavinění prokázáno nebylo. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že nepřezkoumal úvahy správního orgánu I. stupně o formě zavinění, a to ani v případě přestupků obsažených pod výrokem I., II., III. K závěrům orgánu I. stupně se žalovaný vůbec nevyjádřil. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.
3. Žalobce dále namítal, že výrokem I. jej správní orgány uznaly vinným z jednání spočívajícím v tom, že za jízdy držel „v pravé ruce, na úrovni hrudi, mobilní telefon bílé barvy“. Není mu zřejmé, kterak správní orgány k takovému závěru dospěly. Obvinění, spočívající v tom, že by držel telefon bílé barvy, se naopak neprokázalo. Z úředního záznamu policie ze dne 28. 2. 2020 se podává, že se jednalo o tmavý telefon v bílém obalu. Obdobně vypověděl policista V. při svědecké výpovědi. Nehovořil o telefonu bílé barvy, ale o telefonu v bílém obalu. Nijak tedy nevyvracel údaj, který je uveden v úředním záznamu, tedy že se ve skutečnosti jednalo o telefon tmavé barvy. Žalobce namítal, že nemůže být uznán vinným z jednání, spočívajícím v držení „mobilního telefonu bílé barvy“, když z podkladů pro rozhodnutí se výslovně podává, že se jednalo o mobilní telefon tmavé barvy. Je tedy dán rozpor mezi výrokem rozhodnutí a podklady pro rozhodnutí.
4. K přestupku uvedenému ve výroku III. žalobce namítal, že správní orgán nevymezil porušení právní normy. Správní orgán mu kladl za vinu, že „bez zjevné příčiny vjel v podélném směru na tramvajový pás, přičemž v jízdě po něm pokračoval podél tramvajového nástupního ostrůvku, který míjel vlevo“. V tomto jednání shledal rozpor s § 4 písm. b) silničního zákona. Předmětné ustanovení nezakazuje ani „jízdu po tramvajovém pásu“, ani „jízdu podél tramvajového nástupního ostrůvku vlevo“. Nebylo mu řádně sděleno obvinění tak, aby se mohl hájit. Bylo mu sděleno, že porušil § 4 písm. b) silničního zákona, který však žádné z jednání, které je mu kladeno za vinu, nezakazuje. Rovněž tak je výrok rozhodnutí nedostatečný, neboť jednání nebylo správně (dostatečně) právně kvalifikováno. Správní orgán ve výroku neodkazuje na žádné právní ustanovení, které by

dané jednání zakazovalo. Nadto právní norma obsažená v § 4 písm. b) silničního zákona je odkazující (odkazuje na povinnosti stanovené silničním zákonem). V případě právní normy odkazující či blanketní je správní orgán povinen odkázat na konkrétní ustanovení právního předpisu, jehož porušením došlo k porušení oné blanketní či odkazující právní normy.

5. Ve vztahu k přestupku uvedenému ve výroku III. žalobce dále namítal, že v průběhu správního řízení se vyjádřil tak, že na tramvajový pás vjel z důvodu překážky na vozovce. Správní orgán vyslechl pouze policisty. Nevyslechl ovšem třetího svědka, totiž jeho spolujezdce. Tím správní orgán porušil povinnost být objektivní a zjišťovat veškeré rozhodné skutečnosti, svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Bylo přitom možné očekávat, že svědectví třetí osoby, která se nacházela v jeho vozidle, bude přesnější a objektivnější, neboť právě ta mohla lépe sledovat skutečnou situaci v daném místě a čase, kde byl nucen vjet na tramvajový pás, kdy kupříkladu přítomnost chodce na vozovce může být důvodem pro vjezd na tramvajový pás, přičemž jde o okolnost proměnlivou, kterou již nemuseli vnímat policisté, avšak právě spolujezdec by tuto vnímal a mohl o ni svědčit. Ostatně sami policisté vypověděli, že se za ním otáčeli bezprostředně za nástupním ostrůvkem. Netvrdili, že by prohlíželi místo, kde vjel na tramvajový pás.
6. Žalobce dále namítal, že v případě přestupků uvedených ve výroci II. a III. správní orgán neodůvodnil zavinění. Správní orgány dospěl k závěru, že přestupky byly zaviněny z nedbalosti vědomé, což odůvodnil tak, že jistě věděl, že je povinen řídit se silničním zákonem. Dle žalobce ze skutečnosti, že obviněný věděl, že je povinen řídit se silničním zákonem, však lze dovozovat toliko to, že obviněný nejednal v právním omylu. K tomu, aby se mohlo jednat o nedbalost vědomou, je nutné, aby věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a zároveň, aby bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší. Přestupek by byl spáchán ve formě nedbalosti vědomé jediné tehdy, pokud by 1. věděl, že v daném úseku komunikace smí jet rychlostí nejvýše 50 km v hodině, 2. věděl, že jede rychlostí 82 km v hodině, 3. věděl, že takové jednání je protiprávní a 4. neměl přiměřené důvody k tomu, aby se spoléhal, že neporuší zákonem chráněný zájem. Správní orgán tvrdí toliko existenci třetí okolnosti. Existence zbylých tří okolností však ani neprokázal, ani neodůvodnil.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že žalobce se zcela jednoznačně dopustil přestupku pod výrokem I. ve formě nepřímého úmyslu. Lze si stěžít z logiky věci představit, že pokud žalobce držel v ruce telefonní přístroj, že by tak nečinil s úmyslem jej do té ruky vzít a porušit tak právem chráněný zájem, kterým je bezpečnost a plynulost v provozu na pozemních komunikacích. K tvrzené absenci přezkumu zavinění odvolacím orgánem, žalovaný uvedl, že odkázal v napadeném rozhodnutí na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť se ztotožnil s jeho právní úvahou ohledně zavinění ve věci všech přestupků. Tím, že odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla tedy i otázka zavinění v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně řešena. K další námitce žalovaný uvedl, že skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu je naplněna držením hovorového zařízení. Není tak rozhodné, jaké bylo barvy, ani zda bylo drženo na úrovni hrudníku nebo jinde. Tyto podrobné informace pak mohou mít vliv při hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, avšak v tomto případě má žalovaný za to, že se nejedná o

tvrzení, která by si odporovala, neboť „telefon bílé barvy“ je de facto i mobilní telefon v bílém obalu. Co se týká porušení právní normy v případě výroku III., žalovaný uvedl, že je pravdou, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí odkaz na § 13 odst. 1 a odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak správní orgán toto ustanovení zmínil a podrobně se k němu vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí na straně 7. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46, které lze aplikovat na danou věc. V tomto případě existuje blanketní norma, která odkazuje na ustanovení, které žalobce porušil, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku, což je obdobné, jako je tomu v případě přestupků dle § 125f odst. 1, neboť i zde existuje blanketní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ust. § 13 odst. 1 a 2 správní orgán I. stupně uvedl do odůvodnění rozhodnutí, rovněž skutková věta je vymezena tak, že je zřejmá porušená povinnost, byť absentuje ve výroku rozhodnutí její paragrafové znění. Žalovaný je tedy toho názoru, že se sice jedná o vadu rozhodnutí, která však nemá za následek jeho nezákonnost. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že v případě přestupku uvedenému ve výroku III., má za to, že byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Vina žalobce byla spolehlivě prokázána svědeckými výpověďmi policistů v kombinaci s dalšími listinnými podklady ve spisové dokumentaci, proto nebylo nutné přikročit také k výsledku spolejezdyně žalobce. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně se otázkou zavinění i v případě přestupků uvedených ve výroku II. a III. zabýval dostatečně, přičemž s jeho hodnocením se ztotožnil. Vzhledem ke skutečnosti, jak vysokou rychlostí se žalobce při překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci pohyboval, si nelze ani představit, že by jednal ve formě nedbalosti nevědomé. Totéž platí o jízdě, při které bez zjevné příčiny vjel na tramvajový pás a jel podél nástupního ostrůvku, neboť žalobce se nemohl domnívat, že jedná v souladu se zákonem, když v provozu činil takový manévr, ale nechtěl primárně porušit právem chráněný zájem a bez přiměřených důvodů tedy spoléhal na to, že se tak nestane. K možnému právnímu omylu žalovaný odkázal na ust. § 17 zákona o odpovědnosti za přestupky, které citoval. Jelikož žalobce je držitelem řidičského oprávnění, má povinnost znát obsah právních předpisů, které upravují jeho povinnosti v silničním provozu.

8. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 28. 2. 2020 bylo sepsáno oznámení přestupku, podle něhož dne 28. 2. 2020 v 20.23 hodin při hlídkové činnosti podpraporčíka V. a M. v Ostravě – Hrabůvce, při průjezdu po ulici Horní ve směru jízdy k ulici Jubilejní, bylo ve vzdálenosti zhruba 2 m v pravém jízdním pruhu spatřeno souběžně jedoucí vozidlo Volkswagen Passat hnědé barvy RZ X, jehož řidič K. P., narozen X držel v pravé ruce, na úrovni hrudi, bílý mobilní telefon s rozsvíceným displayem. Řidič porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a je tímto podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Řidič se odmítl vyjádřit. Oznámení přestupku podepsal. Policista podpraporčík J. V. sepsal dne 28. 2. 2020 úřední záznam, v němž

konstatoval, že dne 28. 2. 2020 v čase okolo 20.23 hodin projížděl společně s podpraporčíkem J. M. při hlídkové činnosti v Ostravě – Hrabůvce. Při průjezdu po ulici Horní ve směru jízdy k Jubilejní projížděli v levém jízdním pruhu okolo vozidla Volkswagen Passat hnědé barvy RZ X, které jelo souběžně v pravém jízdním pruhu. Společně s kolegou M. zcela zřetelně viděli, jak řidič vozidla drží v pravé ruce bílý mobilní telefon na úrovni hrudi, přičemž display telefonu byl rozsvícený a řidič na tomto telefonu něco dělal. Řidič měl sklopenou hlavu směrem k telefonu, nesledoval provoz okolo sebe a nezaregistroval ani policejní hlídku. Zareagoval až v okamžiku, kdy byl hlídkou předjet a byla mu dána výzva k zastavení. Vozidlo zastavilo na ulici Horní u domu č. 13. Následně podpraporčík M. přistoupil k projednání přestupku s řidičem. Policista podpraporčík Vondrák, který stál u vozidla na straně spolujezdce, si všiml, že na středovém tunelu mezi řadící pákou a loketní opěrkou je položen mobilní telefon napojený na USB nabíječku. Jednalo se o tmavý telefon v bílém obalu. Shodným způsobem popsal situaci v úředním záznamu i druhý policista podpraporčík J. M., který přestupek s žalobcem projednával a do úředního záznamu uvedl, že po sepsání oznámení přestupku a po řádném poučení a po seznámení s obsahem uvedeného oznámení přestupku se žalobce odmítl vyjádřit a odmítl oznámení přestupku podepsat. Policista rovněž uvedl, že žalobce poté, co mu bylo sděleno, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, neboť při jízdě vozidlem v ruce držel mobilní telefon, nejprve sdělil, že si je toho vědom, souhlasil s vyřízením přestupku na místě, a to pokutou ve výši 200 Kč a chtěl pokutu zaplatit kartou. V okamžiku, kdy mu bylo sděleno, že platbu nelze provést kartou, ale pouze v hotovosti nebo složenkou, žalobce s přestupkem již nesouhlasil a tvrdil, že žádný telefon v ruce nedržel a žádá věc oznámit správnímu orgánu.

10. Ze správního spisu se dále podává, že dne 9. 4. 2020 bylo správnímu orgánu Policií České republiky doručeno oznámení přestupku, podle něhož dne 5. 4. 2020 v 13.22 hodin v Ostravě – Hrabůvce na ulici Dr. Martíňka ve směru jízdy na ulici Místecká (poliklinika, Venuše) byla naměřena rychlost projíždějícímu vozidlu Volkswagen Passat RZ X. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km v hodině, byla silničním rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost 85 km v hodině, po odečtení stanovené odchylky činila rychlost vozidla 82 km v hodině. Snímek č. 3436. Řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Řidič se do oznámení nevyjádřil. Oznámení nepodepsal. Ve spise je rovněž výstup z radaru, foto č. 34, 36, ověřovací list č. 032/20 ze dne 17. 2. 2020 s platností do 16. 2. 2021 a osvědčení č. 3122/18/20 o tom, že policista M. K. je oprávněn k ovládání měřiče rychlosti RAMER 10C.
11. Dne 27. 5. 2020 bylo správnímu orgánu Policií České republiky doručeno oznámení přestupku, podle něhož dne 16. 5. 2020 v 18.30 hodin na ulici Ruské v Ostravě – Vítkovicích (zastávka Stará ocelárna) vjel řidič osobního motorového vozidla Volkswagen Passat RZ X bezdůvodně na tramvajový pás a bezdůvodně objížděl nástupní ostrůvek vlevo. Žádná překážka na silnici či rozměr vozidla mu nebránila v jízdě vpravo podél ostrůvku. Řidič porušil ust. § 13 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb. a spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Oznámení přestupku žalobce nepodepsal a do oznámení se nevyjádřil. Policista podpraporčík T. S. sepsal úřední záznam, v němž konstatoval, že 16. 5. 2020 okolo 18.25 hodin při hlídkové službě jeli s podpraporčíkem P. B. po ulici Ruské v Ostravě – Vítkovicích. V protisměru jelo vozidlo Volkswagen Passat Variant RZ X vysokou rychlostí, náhle vjelo na tramvajový pás a po něm objelo nástupní ostrůvek (zastávka Stará ocelárna) z levé strany a poté se zařadilo zpět na silnici. Policisté se

okamžitě za vozidlem vydali a předepsaným způsobem zastavili cca v 18.30 hodin na ulici Ruské v Ostravě – Vítkovicích u budovy FA Projekt 2010. Řidiči bylo sděleno, jakého přestupku se měl dopustit, s čímž nesouhlasil a tvrdil, že mezi ostrůvkem a chodníkem byla překážka, kterou objížděl. Ve vozidle se nacházela spolujezdkyně Z. Š.

12. Správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci předmětných přestupků, přičemž oznámení o zahájení řízení byla žalobci řádně doručena 22. 5. 2020, respektive 1. 6. 2020. K ústnímu jednání, k němuž byl žalobce řádně předvolán, se žalobce nedostavil a svou neúčast neomluvil. Jednání dne 16. 6. 2020 proběhlo v jeho nepřítomnosti. U ústního jednání správní orgán vyslechl policisty, a to podpraporčíka V., podpraporčíka S. a podpraporčíka B.
13. Policista podpraporčík J. V. jako svědek uvedl, že dne 28. 2. 2020 v čase okolo 20.30 hodin společně s kolegou podpraporčíkem M. prováděl hlídkovou činnost v úseku Ostrava – Hrabůvka a Zábřeh. Služebním vozidlem jeli po ulici Horní od ulice Provaznická k ulici Jubilejní. Jeli v levém jízdním pruhu, souběžně s vozidlem Volkswagen Passat hnědé barvy. Jakmile byli v jeho úrovni, všimli si, že řidič vozidla v pravé ruce, na úrovni hrudníku drží mobilní telefon, který měl rozsvícený display. Řidič měl hlavu skloněnou nad telefonem a něco dělal. Z toho důvodu se rozhodli řidiče zastavit. Po zastavení a ztotožnění řidiče přistoupil kolega M. k projednání přestupku s řidičem. Ve vozidle se žádná další osoba nenacházela. Svědek si všiml, že mezi loketní opěrkou a řadicí pákou se nacházel mobilní telefon v bílém obalu, připojený na USB nabíječku. Žalobce na místě přiznal, že mobilní telefon v ruce držel. Nesouhlasil s vyřešením přestupku na místě, neboť chtěl zaplatit kartou, což z technických důvodů nebylo možné. Následně popřel, že by telefon za jízdy držel. Kolega M. pak sepsal oznámení o přestupku. Na doplňující dotazy správního orgánu svědek vypověděl, že povětrnostní podmínky tehdy byly dobré a ulice byla osvětlena pouličním osvětlením. Na otázku, zda telefon nemohl být zaměněn s jinou věcí, svědek odpověděl, že si je jistý, že se jednalo o telefon. Dodal, že se jednalo o stejný telefon, který u řidiče viděl při následné prohlídce vozidla.
14. Svědek podpraporčík T.S. k přestupku, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 16. 5.202 v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích vjel v podélném směru na tramvajový pás a ostrůvek MHD míjel z levé strany, jako svědek uvedl, že k žalobci nemá žádný vztah, nezná jej. V inkriminovanou dobu jeli s kolegou B. služebním vozidlem po pozemní komunikaci v Ostravě – Vítkovicích po ulici Ruská ve směru na Výškovice. U zastávky Stará ocelárna, kde jsou po obou stranách nástupní ostrůvky MHD, v protisměru uviděli auto, které jelo vysokou rychlostí. Automobil najednou bez zjevné příčiny vjel na tramvajový pás, tedy od nástupního ostrůvku vlevo. Viditelnost byla dobrá. Směrem na Výškovice ani směrem Mírovému náměstí v tu dobu neprojíždělo jiné vozidlo. Policisté se ihned otočili, projeli mezi ostrůvkem a chodníkem, kde nebyla žádná překážka, kvůli které by byl důvod ostrůvek míjet vlevo. Řidič při projednání přestupku policistům sdělil, že mezi chodníkem a zastávkou byla v době jeho průjezdu překážka, a proto musel ostrůvek objet z levé strany. S přestupkem tedy nesouhlasil. Vedle řidiče seděla spolujezdkyně.
15. Svědek podpraporčík P. B. vypověděl, že k žalobci žádný vztah nemá, nezná jej. 16. 5. 2020 s kolegou S. prováděli hlídkovou službu. Těsně před 18.30 hodin, když se blížili k tramvajovým ostrůvkům u zastávek Stará ocelárna, viděli zjevně rychle jedoucí vozidlo v

protisměru, které před nástupním ostrůvkem vjelo na tramvajový pás a ostrůvek míjelo z levé strany. Policisté se za tramvajovými ostrůvky ihned otočili a vydali se za předmětným vozidlem. Řidič při projednání přestupku na místě samém tvrdil, že jel vlevo, neboť na pravé straně byla překážka. S přestupkem nesouhlasil. Ve vozidle byla spolujezdkyně.

16. Správní orgán I. stupně po ústním jednání správní spis o žádné další podklady již nedoplňoval a následně vydal dne 1. 7. 2020 rozhodnutí č. j. SMO/326190/20/DSČ/Koz, jímž žalobce uznal vinným, za 1. že jako řidič dne 28. 2. 2020 v 20.23 hodin na pozemní komunikaci v Ostravě – Hrabůvce na ulici Horní ve směru jízdy k ulici Jubilejní při jízdě vozidlem tovární značky Volkswagen registrační značka X, v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., držel v pravé ruce, na úrovni hrudi, mobilní telefon bílé barvy, čímž úmyslně spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., 2. jako řidič při řízení vozidla tovární značky Volkswagen registrační značka X, v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., dne 5. 4.2020 v 13.22 hodin v Ostravě – Hrabůvce na ulici Dr. Martíňka ve směru jízdy k ulici Místecká, tedy na pozemní komunikaci v obci, v místě, kde řidič smí jet rychlostí nejvýše 50 km v hodině, jel rychlostí 85 km v hodině, což bylo zjištěno silničním rychloměrem RAMER 10C, výrobní číslo 16/0252, kdy po odečtu možné odchylky měřícího zařízení + - 3 km v hodině, stanovené výrobcem při rychlosti do 100 km v hodině, jel rychlostí nejméně 82 km v hodině. Uvedeným jednáním tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km v hodině, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., 3. jako řidič vozidla tovární značky Volkswagen registrační značky X, v rozporu s ust. § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích, když dne 16. 5. 2020 v 18.30 hodin, na pozemní komunikaci v Ostravě – Vítkovicích, na ulici Ruská (zastávka Stará ocelárna), bez zjevné příčiny vjel v podélném směru na tramvajový pás, přičemž v jízdě po něm pokračoval podél tramvajového nástupního ostrůvku, který míjel vlevo, čímž z nedbalosti spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s ust. § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. uložena pokuta ve výši 3.500 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2020 č. j. MSK 104490/2020. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil ve výroku o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
18. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

19. Krajský soud neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno jednání, které je součástí skutkové věty ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy, že by držel v pravé ruce na úrovni hrudi mobilní telefon bílé barvy a že je dán rozpor mezi výrokem rozhodnutí a podklady pro rozhodnutí. Z výše uvedeného obsahu správního spisu vyplývá, že ve výpovědi policisty svědka podpraporčíka V., který spolu s kolegou podpraporčíkem M. žalobce zastavili a zdokumentovali jeho přestupek, není žádný rozdíl či rozpor, výpověď je konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy obou policistů. Na tom nic nemění to, že ve skutkové větě je uvedeno, že se jednalo o mobilní telefon bílé barvy a že fakticky se jednalo o mobilní telefon v bílém obalu, neboť tato skutečnost nemá a nemůže mít vliv na hodnocení, zda se žalobce přestupku dopustil. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že správní orgány neprokázaly, ani dostatečně neodůvodnily úmyslné zavinění v případě předmětného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu a že žalovaný nepřezkoumal úvahy správního orgánu prvního stupně o formě zavinění. Předně je třeba konstatovat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se podává, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán prvního stupně, tedy, že se žalobce předmětného jednání dopustil ve formě nepřímého úmyslu. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 6 vyslovil souhlas s právními úvahami správního orgánu prvního stupně ohledně zavinění a výslovně na závěry správního orgánu prvního stupně odkázal. Není tedy pravdou, že by se žalovaný otázkou zavinění v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval. Krajský soud sdílí názor správních orgánů, které vyhodnotily jednání žalobce ve formě úmyslu nepřímého, neboť žalobce musel vědět, že svým společensky škodlivým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že je poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn, tedy musel si být vědom, že jako účastník silničního provozu je povinen řídit se ustanovením zákona č. 361/2000 Sb., kterýžto zákon řidiči při jízdě vozidlem zakazuje držet v ruce telefonní přístroj, přičemž samotné držení telefonního přístroje je nepochybně úkonem, který nelze činit nevědomky. Žalovaný odkázal na právní úvahy správního orgánu prvního stupně ohledně zavinění i ve vztahu k přestupkům uvedeným ve výroci II. a III., s nimiž se zcela ztotožnil, čímž otázku zavinění i ve vztahu k těmto přestupkům v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně řešil a rozhodnutí je tak přezkoumatelné.
20. Podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, na tramvajový pás v úrovni vozovky se smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, odbočování, otáčení, vyjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vyjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.
21. Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, podél nástupního nebo ochranného ostrůvku se jezdí vpravo; vlevo se smí jet jen tehdy, brání-li jízdě vpravo překážka, nebo jestliže je to bezpečnější s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu. Při jízdě podél nástupního nebo ochranného ostrůvku je nutno dbát zvýšené opatrnosti. Podél tramvaje se jezdí vpravo, pokud není dopravní značkou „objíždění tramvaje“ povolena jízda vlevo.

22. Podle ust. § 4 písm. b) téhož zákona, při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydaný k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
23. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) – j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
24. Co se týká přestupku ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, souhlasí soud s žalobcem v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně schází odkaz na citované ust. § 13 odst. 1 a odst. 2 zákona o silničním provozu a správní orgán se tak dopustil pochybení. Ovšem za situace, kdy správní orgán uvedené zákonné ustanovení zmínil v odůvodnění rozhodnutí na straně 7, kde rovněž podrobně rozvedl své úvahy, konkrétně jakým jednáním žalobce porušil uvedené zákonné ustanovení, nemá pochybení správního orgánu za následek nezákonnost rozhodnutí, a to za situace, kdy výrok rozhodnutí obsahuje přesné vymezení skutku. Ve výpovědích policistů podpraporčíka S. a podpraporčíka B., kteří žalobce zastavili a zdokumentovali jeho přestupek, nejsou žádné rozdíly či rozpory, výpovědi jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředním záznamem policisty podpraporčíka T. S. Krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených důkazů listinných a svědectví policistů, žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Ve shodě s žalovaným krajským soudem považuje výpovědi policistů za dostatečné k prokázání přestupku. Jak výše uvedeno, při hodnocení výpovědí svědků nebyly shledány žádné rozdíly, jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby. Skutečnost, že mezi nástupním ostrůvkem a chodníkem nebyla na komunikaci žádná překážka, kvůli které by byl důvod ostrůvek míjet vlevo, byla prokázána výpovědí svědka podpraporčíka S., který vypověděl jako svědek, že když v inkriminovanou dobu projížděli v Ostravě – Vítkovicích po ulici Ruská směrem k ulici Závodní a blížili se k tramvajovým ostrůvkům u zastávek Stará ocelárna, spatřili v protisměru rychle jedoucí vozidlo, které najednou bez zjevné příčiny vjelo na

tramvajový pás vlevo od nástupního ostrůvku. Se služebním vozidlem se za tímto vozidlem ihned otočili, projeli mezi ostrůvkem a chodníkem, mezi nimiž se nenacházela žádná překážka, kvůli které by byl důvod ostrůvek míjet vlevo. Krajský soud zastává názor, že správní orgán prvního stupně obstaral dostatečně důvěryhodné důkazy, z nichž správní orgány posléze vycházely při posouzení věci a postupovaly tak v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V dané věci nebylo nezbytně nutné, aby správní orgány prováděly ještě další důkazy, například výsledkem spolujezdky žalobce. I v případě tohoto přestupku ve výroku III. soud souhlasí s hodnocením otázky zavinění. Správní orgány dovodily, že se jednalo o nedbalostní jednání vědomé, neboť žalobce jako držitel řidičského oprávnění jistě věděl, že je povinen řídit se zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.

25. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. S. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 9. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně